

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihicizščerńi w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

8. njeđzela po swjatej Trojizy.

Romsk. 8, 12—17.

Samóžity a dobreje wutroby muž běšče šebi džěsći pschiswał, jej lubosćiwje šublał a woczahnył. Dato běšchtej džěsći wotrostkej a chyzšchtej so wotšal podacž a so prasheschtej, kał mohłej jemu wschu lubosć sapłacžicž, wón džěšče: Kěłajtej mi nan a wostanitej štajnje pola mje! Kěšesćijano, Bóh tón Knjes praji teho runja. A sbožowny, sbóžny šy ty, hdyž móžesč rjez: Da šym tvoje džěčžo! Šwjaty Pawoł nam tole wušnacže dženska do rta kładže:

Kał sbóžne je, Bože džěčžo bycz!

Kał sbóžne je, t njemu so džeržecž, jeho so wješelicž, pola njeho wostacž!

Dobraj starschej džěsću wschu dobrotu wopofasujetaj, je fastarataj, czělu khlěb a wodžecže dawataj, w pocze šwojeho woblicža džěłajo, — ale niz mjenje tež jeho ducha a duschu na kěžbu bjerjetaj. Gladaj, mój człowjecže, kał je njebjeski Wótz tebe fastarał! Kóždy žnjowy czas wo tym přěduje, kał dobroczimy tón Knjes je! Wjele bóle pał wušnaj tež se Simeonom: Mojej woczi stej twojeho Šbóžnika widžiloj, a š Marju: Moja duscha posběhuje teho Knjesa, a mój duch so wješeli w Bošy šwojim Šbóžniku. Tón, kiž je nam Šbóžnika dał a wješele po- božnym, wěrjazym duscham a nam t sbožu wumoženje wobradžil, žada, so bychmy so t njemu džerželi. Tak šmy jeho džěčži. Šwjaty Pawoł praji: „Šmy teho,

lubi bratsja, dołžnizy niz czělu, so bychmy po czěle žiwi byli. Jeli-so psches ducha czělnje šutki moricže, budžecže žiwi.“ Duch džakownosće, šwěrnosće czini naš žiwe Bože džěčži. Kajke napominanje š dobom, so temu wotrjez, ščtož teho Wóta njeje, žadosći czěła pschede wschēm. Njeh je wamaj, lubaj starschej, naležane, so by waju džěčžo Bože džěčžo bylo, niz czělnje smyšleny człowječ. Potkóczuj, kěšesćijano, czěrjenje na žadosće, myšljenje na šemsku haru, na wopojenje w sachodnym, na hordosć šwěta. „Jeli-so po czěle žiwi budžecže, dha budžecže wumrjecž.“ Š tajkim czělnje smyšlenym pschezo dale hórje bywa: Wopiwstwo, hofart, hidjenje, šwierschnosć pschibywa, dobre a bójske wotbėra: to je šmjercž. Kajki je někotryžtuli w lóšchtach štaženy po duchu mormy, po czěle wošlabjeny, pschēd Bohom šhubjeny — mormy tu a tam! — Jeho so wješelicž, kał sbóžne je to! Šotre džěčžo njeby so starschišteje ruki, šłowa, wutroby šwješelało? Měj šwoje wješele na tym Knjesu! tak kłinczi psches psalmy. To wostanje najrjeńšchi kěrlusč kěšesćijanšteje wěry: Wón je twój — ty šy jeho, jeho džěčžo. „Wy njejsče wotrocžkowskeho ducha dostali, so so šašo bojecž dyrbjeli, ale wy šče džěczazeho ducha dostali, psches kotrehož wołamy: Abba, luby Wótcže“ — praji šwjaty muž, Knjesowy japoschtoł. Wščitzy pohanjō maja w šebi něšcto wot czěmneje bojoscže. Wščitzy šnaja něšcto wot czor- neho“ t. r. šleho Boha. Ale kaž rucže šy t Wótczej pschisčli, bojoscž czmowa czělnje a radosć šacžehnje. Boha šnacž w Šbóžniku, to rěka: jeho jako lubeho Wóta šnacž.

O dejmant „Bože džeczatstwo“ je we wjele barbach
 ƒo blyšcызy! Wofšchemwejmy ƒo na jeho krašnosći!
 Najrjeišče je na nim, ƒo je to ſte nad nami, hrěch, precz.
 Žane ſte ƒwědomnje naš wjazy njeczwiluje.

O ƒraduj ƒo nad tym, ty wješeła dušča,
 So ƒy ty ſ Bohom ſjednana.
 Ach, lubuj a ƒhwal wšchał, kaž tebi ƒo ƒlušča,
 Toh' najlušcneho Jeſuša!

„Abba“, — luby Wótcze, dže pšches ƒhwalenje
 wótzom. Pšched 200 lětami buchu wótzam prěnje ƒerbſke
 ƒpěwaſke do rukow date. Kał wjele „luby Wótcze“ je
 ſ nich klinežalo! „So ƒo njedyrbjeli ſažo bojecz“! Njech
 klineži: „Luby Wótcze w poškurnych čašbach, hdyž čyžo
 wutrobje ƒo ſažo ſeznyč, hdyž ſte mozy čzedža tebję
 wobčahnyč, čžežke myšle čže tyšchicž, ſty ƒwět, kiž ničo
 wo Božim džeczatstwie njewě a ma ƒwoje wješele nad
 ſlym, čže pšchima. Tehdy džeczazy duch rjeknje: Tola
 ƒym prawy, tola w luboſći najlěpšchej wopoczowazy, tola
 ƒ ƒwojemu ſbožu wodženy. „Kał ſbožny ƒym, hdyž wotpo-
 czuje ta dušča w Božim wodženju!“

ƒola njeho wostacž, kał ſbožne je to! „Smy-li
 džeczi, dha ƒmy tež herbojo, mjenujzy herbojo Boži.“
 Herbſtwo je ƒlowo ſa tutón ƒwět. A ſawěrnje: Boži
 čłowjekojo maja ſa žiwjenje hižom tón najlěpšchi dónt.
 Pšchezo połnišcho ƒo jim wotkrywa, ſchtož je Šbóžnik
 ƒwětej pšchinješ. Žim ƒlušča žyłe bohatſtwo Božich
 darow a kubłow. Našch Wótz, kiž je dawa, njewumrje;
 my pał woczi ſandželiwšchi ƒ pošklednjemu ſpanju čzemý
 wuſnacž: „Smy-li džeczi, dha ƒmy tež herbojo.“ Nje-
 ſachodne, ſbožne byče woczakuje naš pola teho Anješa.
 Wěra ƒo pšcheměri: „Jeli-ſo ſ Ahrystuſom ƒobu čžerpimý,
 budžemy ſ nim do krašnosće poškěnjeni.“ Žiwjenje
 njeje ƒón. Nunje pšches čžežoty ƒo jašnosč druhého
 ƒwěta ſyboli. Čłowjek ƒo dale bóle „poškěnje.“ A kiž
 ſče čželu ƒo wotrjekli, kiž ſče nēcžehožtuli měli na
 ƒwěče parowacž, a ſče do hłubinow wjedženi, wyſkajče:
 „My budžemy do krašnosće poškěnjeni.“

Kał ſbožne je, Bože džeczo byčž!

Hamjeń.

M. w M.

Bože džeczatstwo.

Romſk. 8, 14.

Čžeſch Bože džeczo byčž, mój ƒcheſčžano,
 Šchčžep Ahrysta wobras do ƒo hłubofo,
 So čži, kaž jemu, hrěchi hroſnoſč ƒu,
 Čži luboſč, miłoſč blyšcызy we wóčžku;
 So ty kaž poſtrow Boži ſ njebyš ƒy
 Do ƒwěta hidy, hrěcha ſtajeny.

Njech jeno Boži Duch tał wodži čže,
 So to ƒo w ƒłowach, ſkutkach pokaže,
 Budž w kóždy čžaš kaž Šbóžnik ſmyšlenty,
 Dha woprawdže ty Bože džeczo ƒy,
 Kiž ſbožnoſč ƒlodži hižom na ſemi
 A ſ Božej hnadu tež we wěčžnoſći!

K. A. Fiedleſ.

Abožina w ſchuli.

(Poſtracžowanie.)

Wóžno, ƒo budže ƒo na pšchedſtejazym roſpomnjecžu 8. kaſnje
 tu a tam to wuſtajecž, ƒo to žane prawidlowne katechiſtirowanje
 njeje. Nunjež ƒym ja nětko teho mēnjenja, ƒo to wono tola je,

kaž džę hižom naczišł pokaſuje: dha wšchal ƒo nočžu ſe ƒwojim
 porokowarijom wo tym roſrěčžowacž. Mi je na tym ležane, ƒo ƒo
 wěž džeczom jašna a luba ſčini; ƒo je žiwjenje w njeje a žiwjenje
 ſ njeje wuſhadža. Nětko pał ani wokomił njedwěluju, ƒo runje
 tole roſpomnanje katechiſma džeczom wješele čžini; ƒo wone kęž-
 buja a hižom tehodla njepožohnowane njewoſtawaju. Džeczi lubuja
 wotmēnjenje a wutrobniwe nawabjenje. Dołhe praſchenje, roſom
 jenobocznyje ſabjeraze, kažkež bešche pšchi něhdušchim katechiſtirowanju
 waſchnje, džeczi mucžni a — wutrobu njęſpofoja. So pał wote
 mnje namjetowane roſpomnjecže katechiſma ſa wudokōnjenje roſoma
 pšchemačo čžini, ƒo ƒo džeczi pšchi tym w myšlenty doſč njęſwu-
 čžuja, to njemóže ſ najmjeišcha naſhonity wucžer pražicž. Roſ-
 pomn' ras: Džeczi dyrbja wo jenotliwych wopšchijecžach prawe
 pšchedſtajenja doſtawacž, dyrbja jenotliwe myšle prawje roſhmjecz,
 dyrbja ſwiš myšlow w kóždym jenotliwym nadawku prawje ſa-
 pšchijecz, dyrbja hromaduſlušchnoſč bibliſkeje ſtawiſny a ſchprucha
 ſ nadawkom katechiſma jašnje ſpōſnacž, dyrbja ſlōncžnje to wšchitko
 na wšchelaſe poměry žiwjenja prawje nałozecž. Kał wjele je tudý
 roſrěčžowacž, roſwimacž, wuſkladowacž! Wóže pał ƒo to ſtacž
 bješ ſabjerý roſoma? Wóže ƒo to prawje ſtacž bješ wucžerſkeje
 wuſtojnoſče? A temu woprawdže jara nawjedžity a pšchi tym jara
 wobrotny wucžer ƒlušča, kiž ma pšchezo trěbny material ƒ ružy,
 ſ kotrymž móže ƒwoje roſwucžowanie prawje wóžiwicž a ſa duſchu
 a wutrobu plōdnu ſčinič.

Tał ma pšchednoſchowanie (ſdželowanje) ƒwój čžaš a roſ-
 wimanje (praſchenje) ma ƒwój čžaš. Wjele naſhonjenja, dobry
 wucžerſki tał a wuſta wucžerſka roſmyšlnoſč ƒ temu ƒlušča,
 pšchezo to prawe wutryčicž. Kał huſto ƒo dawa, hdyž dyrbjačo
 ƒo roſwimacž; kał huſto ƒo roſwimwa, hdyž mělo ƒo dawacž!
 Šſu ſchule, w kotrychž džeczi ſ žyła ƒ ƒłowu njęſchindu, a ſchule
 ƒu, w kotrychž by ƒo wucžer hanibowal, něſchto pšchedpražicž,
 hdyž ƒo ta wěž roſwimacž dawa. Wobě wopacžnoſći ſtej ſchłōdnej.
 Šdžež ſtaj wobaj, wucžer a džeczo, w połnym džele, tam je wěž
 w dobrým rjedže.

Na katechiſmuš ſwjaſane roſwucžowanie w ƒchęſčžijaniſtwje
 je čžežſche, dýžli to na bibliſke ſtawiſny ſwjaſane, dokež katechiſ-
 muš ƒwoju wucžbu nimale ſ žyła w abſtraktnej formje wu-
 džela, kotraž tej ſtarobje, w kotrejž ƒo myšljenje wōšebje na naſor-
 noſč wječe, malo tyje. A temu pšchindže, ƒo nětkre kručhi kate-
 chiſma ƒ połnemu roſhmjenju ſwonkowne a ſnutkowne ſhonjenja
 žadaju, kotrejž ƒo w džeczazyh lětach jeno ſ rēdka čžinja. Tehodla
 je ƒo pražiko, ƒo dyrbi wucžer w tyhle padach ſe ƒwojim ƒamšnym
 naſhonjenjom džeczom na pomoz pšchincž. Šchto ma to rēlacž?
 Dyrbi wucžer džeczom powjedacž, ſchtož je wón dožiwil? Ža mam
 to ſa nuſne a mam to ſa jara loſtociwe. Šſu-li to ſwonkowne
 žiwjenſke naſhonjenja, dha wšchal je jich ſdželowanje malo
 ſtraſchne; ƒu-li pał to ſnutkowne naſhonjenja wutrobny, dha
 je najwjeišcha roſhladnoſč nuſna, jeli-ſo ƒo nima njęſbože ſhoto-
 wacž. Wucžer dyrbi ſe ƒwojeho naſhonjenja rēcžecž — nje-
 čžini wón to, dha roſwucžowanju žiwjenje pobrachuje —; tola
 ſ naſhonjenja rēcžecž, a naſhonjenja wuprajecž, to je
 něſchto jara wšchelaſe.

Wuſzy wažna je ta praſcheń, hač dyrbi ƒo katechiſmuš we
 wſchſchęj rjadowni w jenolětnym abo dwojolětnym kurſu pšchencž. —
 Kaž ƒym ja ſ žyła pšchecžiwu dołhim kurſam, tał ƒym to žyłe
 wōšebicže pola katechiſmušoweje wucžby. Že dha pšchēndjenje
 wěžy hižom jejne pšchijewjenje? Hiščeže dołho niž. Kał rēka
 ta wšchēdna, ženje ƒo njęſlōncžaza ſlōržba njelicžomnyh wucžerjom?
 „Stokróčž ƒym wam to pražil, a nětk jo tola njewěječe 2c!
 Šandženy tydžeń hałle ſče jo wuſnyłe, a nětk je wšcho hižom
 ſažo ſabyte 2c! To ſče tał derje mohle, a nětk je tola, kaž
 njebudžicže jo ženje wuſnyłe; ja dyrbju ƒo hiščeže do ƒmjercže

hněwacž dla wascheje rospjerschnosće a lěnjosće zc. — Ně, mój luby, níz šo do šmjercže hněwacž, ale — šo dopomnicž a — šo polěpšecž. Šsu dha džěcži šebi šnano wotmyšlke, šo nochzedža šapschijecž, nochzedža nicžo wobkhowacž? Še to š jich strony šafaktošcž, šo njeroshmja ani njewobkhowaju? Še to jim pschijomne abo njepschijomne, šo wotmolwjecž njemoža? Šwotkal dha to pschińdže, šo tak husto njeroshmja a nicžo njewobkhowaju? Mny wučerjo šmy na tym wina. Město teho šo džěcži wobškoržujemy, dyrbjeli je wobžarowacž a jim wotprošycž, šo š nimi tak wopacžnje wobkhowacž a jim š tym wulku škodu čininimy. Mny rospřošamny, hdžez dyrbjeli hromadžicž; my džemy do dalokosće a ščěrošosće, hdžez dyrbjeli do hlubokosće hicž, a šabywamy, šo dyrbi džěcžo husto, jara husto šlyšecž, ščtož ma wobkhowacž. Š tymle a druhim wopacžnosćam wabi wošebje dolhi kurs. Š tak džě pschińdže, šo šo pschi nim wjele wučži a wjele wuknje, a — šo džěcži napošledku malo wjedža, malo móža a hišcže mjenje maju. Šo někotrych wulkich domach šo powjeda, šo šu na jenym kónzu hižom šašo rospadowale, jako šo na druhim hišcže twarješce. Njeje š dolhimi kursami runje tak? Ně, runje tak níz. Šola domow móže šo rospadane šašo wuporjedžecž. Še to pola džěcži pscheco móžno? Še maju šwoje mlode lěta jeno juntrócž. Duž: — malo; to male jašnje a kručže; tehodla paš tež husto. (Pschich. dale.)

Altodži kšescžijenjo.

Dopomnjecža na wulkeho Athanasiuša a jeho šchulskich towaršchow šašo wotučejju, čžitasch-li šlědomazu šdželeńku jeneho Šindisteho mišionisteho časopisa. Šedyn džěń něotre hinduske džěcži šwojim staršchim wošjewichu, šo šu wone kšescžijenjo. Ša praščen, tak dha šu š temu pschischle, wone wotmolwichu: „Šedyn džěń džěchmy hromadže do jeneje šahrody, špěwachmy te rjane ščěrlušce š jendželskeje žyrťwe, prajachmy te modlitwy, kiž šmy tam šlyšchale a lijachmy šebi potom w mjenje trojenicžkeho Boha šnapšecžnje wodu na hlouu.“ Š temu šo pschispomina, šo to žana džěcžaza hra, hišcže mjenje wušmješčenje tuteho kšescžijanškeho šakramenta byčž njedyrbješce, ale šo běšce to tym džěcžom najhlubšcha šhutnosć.

Ščto čže prajicž, ščto je šo w dušchi tyhle małych štało! Šwone běchu wot mišionara wjele wo džěcži-pschecželu Šesuzu šlyšchale, kiž je tež ša jich dušce wutrobu měl.

Šodobny podawš šdžěli njebočicžki Alexander Mackay se šnutsšowneje Afriki. Šako jedyn čžornušchny hólčez, wot šwojich pschiwušnych wopušcženy, w mrěcžu ležješce, wón hišcže pošlednje mozy hromadu šawošchi jeneho towaršcha š šebi šawola, kotryž dyrbjješce jeho, kaž kšescžijana, š wodu pokrjepicž. Šalle potom, hdžž bě šo to štało, šon šhory čžišce wušny. Še rta njerěcžaznych je šebi šon šnjesh šhwalbu pschihotował. F.

W Šesuwym mjenje šo modlicž.

Še hlownym měšče Šchotiskeje, tak powjeda něčto, je bohatty pschekupž žiwny, kiž ma šwojeho šyna, šwojeho lubušcha, pola wošakow w Šindistej. Ššwojeho šyna dla ma wutrobu pošnu čžopkeho džěšbracža ša šoždeho tamnišchich wošakow. Šoždemu by pomhał a š šlužbje był. Šohł wšchaf tež jeho šyn ras pomozy potrebny byčž, a tak by šo wješelil, hdž by šo jemu pomhało! Šěšo je šo to bóršy rošnješko, a na pomozy-žadazhmi w Šendželskej njepobrachuje. Ššchekupž, hewał wobcžezeny, je šebi dyrbjal šaflicžku pschicžinicž dacž na durjach, šo je ša wošakow, kiž šu w Šindistej šlužbu čžinili, tu a tu hodžinu š rěčam.

Duž jene ranje tajki wošak š nimale wotnošcenej uniformu pschińdže, šo by š šnjeshom rěčaf. Šokelž ma šnjesh runje pošnej

ruzy džěla, šo wošaka prašcha, hacž njeje na šaflicžku hladał. Šwošak džješce š měrom: „haj“, pschi tym paš š dnyšaka hromaduššlócženu papjerku wučahnywšchi ju temu šnjesej pošlicži. Šědy běšce šuton na nju pošladnył, duž šo jeho woblicžo pscheměni. Šwón ruku šwojeho šyna šarla špóšnawšchi napjaty tele šlowa čžitasche: „Luby nano! Šiž tole pschinješce, je mój pschecžel: čžin nad nim, ščtož by nade mnu čžinil. Šwój šyn šarl.“

Ššchekupž zuseho do šwojeju rukow šamšny wuwołajo: „Šrohi pschecželo mojeho šyna šarla, budžče mi wutrobnje pošwitanj! Šóčže, wy dyrbicže šobu do šwójšneje štwy.“ Š wón jeho w šahorjenju wješele š šwojim lubym šobu čžehnje: „Šlajcže, tu pschecžela našcheho šarla wjedu. Šóčže, dajcže jemu ruku, a potom to najlěpšce na šlido, ščtož macže.“ Š wšchitzu šo wokoło tuteho wošaka čžišcžšo jeho witaja we wutrobnej wješelosći. Š bóršy mješ nimi šrijedža šedži, kaž by hižom lěta dołho š nim šlyšchaf.

To wšchitko dla tych malo šlowow jich šyna a bratra šarla, „jeho dla“. Šak budže našch nješješki Šótž š nami tež čžinicž, hdžž my jako pschecželjo jeho Ššyna Ššom šhryšta šo š njemu wobrocžimy.

M. w M.

Kšescžijanska wutroba.

(Dibelius.)

Šak wulka ma byčž wutroba? —
Šak něotroh' je mašušcha.
Ššam nad šobu šo wješeli
Š šwoje dla šo rošrudži.
Ščto myšli? — jeno na šam šo;
Ščto žada? — ščtož jej lubi šo. —
Ša wutroba je pschemaka;
Ně, ščěršcha, wjetšcha wšchaf byčž ma.

Šak wulka ma byčž wutroba? —
Še twojim pěšna hospoda;
Ššchaf prošyšch, žadašch šbože šej
Ša wšchěch, kiž maja twoju krej. —
Šak tež šo pošan šadžerži,
Šež žlonik najšakomnišchi. —
Ša wutroba je pschemaka!
Ně, ščěršcha, wjetšcha wšchaf byčž ma.

Šak wulka ma byčž wutroba? —
Šrje twojoh' kraja, naroda
Ššchě pošedženja hnuja čže:
Ššcho šbože a wšcho nješbože.
Šdžž š mješam jeno došaha,
Šha je wšchaf Bohu njeluba,
Še pschemaka a pschewuška;
Ně, wjele wjetšcha wšchaf byčž ma.

Šak wulka ma byčž wutroba? —
Nješ w nej je wěcžnosć šawrjena;
Šaj š žyšeje šo wutrobny
Šy Bohu šnjesej do šlužby;
Šha budže horicž w lubošči
Ššo ša žyly šwět ščěroki.
Šuž š Šebi, Šesu, šdychuju:
Čžin wutrobu mi ščěroki.

Šurij Šróšf.

Njebošane wušnacže.

Š špočatku ščtwórteho lěššotka běšce w Šomje wučeny mjenom Šiktorinus žiwny, kotryž bě šebi se šwojeješ namjedžitoscžu

w starej litteraturje a se swojimi pschjednoschkami wo starych filosofach wulku nahladnoscz dobył. Wo tym so bė wón hacz do swojeje wysokeje staroby filosofiskemu pohanstwu horliwje pobbady był, bu wón w pōsōdnych lėtach se kwjathm pišmom snaty, a czim husečičcho je wón cžitafche, czim bōle bu wón wo wėrnosczī jeha wuczbj pschekwėdčeny a fajaty. Majprjedy wschaf wón hiščcze kschesczijanstwo se swojej dotalnei smyšlenosczju sjednoczecz pytafche. Tež so wón hiščcze hanibowafche, so k ewangelijej, wot jeha wošebnych pscheczelow jako blasnistwo wušmėšchenemu, sjawnje pōsnač, a bojesche so, so mohł jich i jeha sarėczowanjom kschimwōdžič.

W dowėrje pať wón hušto k swojemu kschesczijanstwu pscheczelej, mėšchnikej Simplicianušej, rjektny, so je wón hižom kschesczijan. Tōn jemu potom pschezo tušamu wotmołwu dawafche: „Sa njesamožu to wėricz a njemožu cze prjedy do kschesczijanow liczic, doniž tebe w jenej kschesczijanstej zyrkwī njewidžu.“ Wiktorin na to tež pschezo i tym šamym wušmėšchnym hlošom snapschecziwjesche: „„Cžinja šnadž zyrkwine murje kschesczijana?““ Wōn drje myšlesche kaž tamni, kotrychž Augustin w jenym přėdowanju wopišuje: „Mje społoja, w duchu Boha cžesczic, k cžemu trjebam do zyrkwīe kšodžič abo so widomnje kschesczijanam pschisamkowac?“ Tola jako jeha wėra pschezo žiwīšcha a twjerdšcha bywafche, so wón šam we swojim šwėdomju nuczeny šaczuwafche, jeha sjawnje wušnawacž. Wōn pschidže njewočaťowanym k swojemu pscheczelej Simplicianušej, k teho wulku wješelu prajizy: „„Šōj, njech hromadže do zyrkwīe džemoj, ja čžu i kschesczijanom byč.““

Dokelž dyrbjesche so wón wuščcžič a najprjedy wėrumwōsnačje wotpołožič, čžychu jemu pschiswolicz, so je wón niž po šwuczenym waschnju sjawnje pschėd mnoholicžnej šhromadžišnu, ale jeno w pschitomnosczī někotrych šwėdłow wotpołožič šmėdžišche; wōn pať džesche: „„Sa so něhdy njestrachowach, to, šchtož mi njemōžesche šbože dacž, sjawnje pschėdnošchowacž; kať dyrbjal so nětko strachowacž to, w cžimž mōžu jenicžy šbože namaťacž, sjawnje wuprajicž?““ Š wulkej radoščju a nadžiju wōn wėrumwōsnačje wotpołožī. Masťacžne šašowōžiwjenje pohanstwa pod knježenjom kšēzora Šuliana njemožesche jeha mylicž. Dokelž tōnle kšēzor i njesprawnym šurowjenjom nad tym, so bėšche kschesczijanstwo, wschē šdželanšle formy šebi pōdcžišnowaze, tež staru grichišku a romišku wėdomoscz k swojej šlužbje trjebalo, kschesczijanam šakafa, šchule litteratury a rhetoriki džeržecž, Wiktorinus swoje dotalne šastojāštwō radoštnje škoži a mēsto teho w nastupanju kschesczijanškeje wuczbj šarėczne špišy wudawafche.

F.

Boži rošbud.

Šowjedaničžto wot Šana Šjele.

(Škōnczenje.)

Kral šwojich radnych knjesow do tajneje rady hromadu škafa a džesche: „Sa šebi mudry došč nješym a trjebam wascheje rady. W wo cžimž tu jednamy, wostanje tajne a nješmje so žanemu cžlowjekej šjewicž. Mi je do wuščow pschisčlo, wo cžimž so ludžo na našcheho pana Maťarja hrėšcha. Sa šym so dla teje wėžy jeha šameho praschaf, ale wōn ničzo, kaž praji, wo ničim njewė. Tym tuľarjam bėda, kiž bjes winy na njeho jėbu. W bėda pať jemu, jeli-so by i winu był. Dracž jeha wošmje, kaž luby je mi tež hacž do nětko był.“ W šchtož bėchu w tej potajnej radže wobšamkli, so bjes wscheje komudy šta.

Šemjenjo dostachu pschilas, so pschėd kralom šėncž, a to wschitžy w jenajkej drasče, tať so jich ničto po šwontownym lohko rošesnacž njemohł. W hdyž bė šhromadžišna poľna, dyrbjachu so w kralowym dworje jedyn pichi druhim do kola smėščicž. Wle tōn pan, kotrehož dla bu ta pruha wotmėta, mjenujžy Maťar, dyrbjesche šam wošprjėdža wschitkič we wokole štačž.

Tōn poš bė hacž do teje kšwilki do pšarnje šawrjeny był. Nětk kral porucži: „Dajče jemu do dwora won!“ — Šerkul pschihnatšchi Maťarja duzy wucžuchny a so jako wschōn džiti do teho wokola šadrje, na njeho šlecži a šubiška do njeho šrašy. Wėdy bė ryczerjam mōžno, to škocžo i blėdeho Maťarja štorhacž.

Kral nětko šahrīma: „Njeprėj mi blėje tu šaklatu škōšč! W by tōn mordať. Pschisšahbohu so na mėščje wušnaj tu pod Wožim njebjom!“

Wle tōn šakakly duch so tajtemu nuczenju šaprje. „Wōh je mōj šwėdł“, tōn kšrobolaf i dychalej šchju šachli, ja šebi i křwu Šbrīja ruzy a šwėdomje wopanzať nješym. Ničzo wo tajkim cžerczenju njewėm, tež njewėm šej myšlicž, šchto mi to pschewrōtne škocžišto pschezo šašo čže.“

Kral njeda pať so i tym rocžatym šapřėwom šlepīč a čžyšche so dale do wėrnosczje dobyč. Tōn přėjať bu dwėmaj panomaj pod kėdžbu daty, so njeby šnano na konju do zušby wucžeknył, a Šerkul bu dalšich pruhow dla šašo do pšarnje šawrjeny.

Potom wotmė so i radnym knježimi nowa kralowška rada, šchto ma so dale ša wujafšjenje wėrnosczje štač. Šo dołhim tam-a-šem-jednanju pschidžechu na džitwne wobšamknjenje. Štajichu pošpyť, kaťehož šwėť hacž dotal njebėšche šlyšchaf a widžaf.

„Šdyž nišdže žaneho dopoľasma njeje, hacž jenicžy tole džitwne škobjenje njemdrehu pša, dha njech so ta tajna wėž do Wožeho rošbud a štaji. Ščžimny tehodla bitwišku pruhu! Njech Maťar a Šerkul — pan a poš — šam a šam džetať. Wōh tu wėrnoscz šnaje a nam ju psches tajku pruhu šrošymicž da.“

Šo tym so bėchu we tym pschesjene, da kral na wulkim torhošchcžu pschėd zyrkwīju wyšokich ljubow natwaricž, i kotrychž by i knježimi pschihladowaf, na kaťi Woži rošbud ta dwėlna naležnoscz wuňdže.

Niže tyč ljubow bė na šemi delka wobhrodžjenje i deškow, hdyž dyrbjesche Maťar i tym pšom tu bitwišku pruhu pschėd kralom wobštač. Wōn k bitwje hotowy štejesche, džeržo w lėwizy želešny šchit, so mohł so pšowtych našakow wobrocž, a mējo w prawizy k šaraženju želešnu heju. Wschitkim hladarjam čžyšche so šdacž, so smėje tōn poš i přėnim moršknjenjom bjes dwėla kōnž.

Nėtk puščcžichu Šerkula k Maťarje do teje wobhrody nuts. Wujo a šubiška šchčzerjo tōn wokolo šbrōnjeneho winniķa lėtašche jako kolešo wokolo wōšti, so i woprėdka pschėd heju našdala džeržo. Tōn kšchpřaty ryczer bu psches tajke lėtanje w mošhach wschōn bludny, so dohladacž njemōžo, kať by so došč domjercžaf. W hlej, i lawjazyšm štakom tōn šubacž wot boka na njeho šlecži a jemu kušafi do tyła rubny kaž torhazy wjelf. Maťarja šatorže štrōžel a wopuschcži mōž. Šso na šemju walowšchi šawu wōn se šmjertnym štyškom: „Torhūče to helške šwėrišto se mnje! Sa čžu so wušnacž!“ Kral i došom po špowjedneho mėšchnika pōšla.

Potom jako bė mėšchnik i tym hrėšchnikom hotowy, pschisťupi škafany dracž. Tōn pschėde wschitkič woczemi mordaťskemu šemjaney štawy špaša, jemu woczī šawjafa a na to bjesšbōžnu hłowu wotcža.

Wschelake i bliska a i daloka.

Mašch wōtcžinz, knjes šarať em. Šakub, kotryž ma wošebite šašlužby wo wudacže našcheje šerbškeje biblije a je so tež ša to poštaraf, so je so šerbška biblija we wulkim cžišchcžu ša starych ludži wudala, je k swojim dotalnym šašlužbnym přozowanjam nowe wažne pschidaf. Wōn je Šutherowu pschėhladamu (revidrowanu) na našchu hornjoľužišku šerbšku bibliju pschenješł a k swojej 1. knižy nětko druhu jako pschidawť wudaf, hdyž šu wschitke pschėmjenjenja, do nětko pľacžazeho wudawka pschiswofate. Šnuty džaf budž jemu ša tole jeha njesprōžniwe přozowanje a wopor w mjenje našcheho šerbškeho luda wuprajeny.